

देशको वर्तमान परिस्थिति र हाम्रो दायित्वबारे आम जनसमुदायका नाममा अपिल

आदरणीय जनसमुदाय,

देश र जनताको हित र मुक्तिका लागि हामीले विभिन्न जनआन्दोलनका साथै जनयुद्ध पनि सञ्चालित गर्‍यौं । जनताका छोरा छोरीहरूले ठूलो सङ्ख्यामा सहादत प्राप्त गरे । कैयौं बेपत्ता पारिए र कैयौं घाइते अपाङ्ग बनाइए । जनताको रगतमा उभिएर कैयौं सरकार बने, संविधान फेरिए । नयाँ भनिने संविधान पनि बने आफूलाई प्रजातन्त्रवादी र वामपन्थी बताउनेहरू पनि सरकारमा गए । तर पनि देशमा किन उज्यालो भएन ? जनताका आशा, अपेक्षा र सपना किन साकार भएनन् ? राष्ट्रियता, जनतन्त्र र जनजीविकाका समस्या किन विकराल बन्दै आएका छन् ? देश अझै पनि अर्धसामन्ती, अर्धऔपनिवेशिक तथा मूलतः नवऔपनिवेशिक अवस्थामा किन छटपटाइरहेको छ ? यी प्रश्नबारे अब फेरि पनि गंभीरतापूर्वक सोच्नुपर्ने बेला भएको छ ।

राष्ट्रिय स्वाधीनताको रक्षाको प्रश्न यो बेला अत्यन्तै गंभीर बन्न गएको छ । भारतीय शासक वर्गले कालापानी, सुस्ता, महेशपुर लगायतका नेपाली भूभागलाई मिच्दै र कब्जा जमाउँदै आएको छ । त्यति मात्र होइन, अझ गम्भीर विडम्बनाको विषय के छ भने त्यसले दार्चुलाको कालापानी क्षेत्रलाई भारतमै गाभेर नक्सा बनाएको छ र नेपाल सरकारको नक्सामा पनि काला पानी क्षेत्रलाई नेपालबाट हटाइएको छ । भारतीय शासक वर्गले नेपालका कोशी, गण्डकी, महाकाली, कर्णाली नदीका अपार जल सम्पदा, जडीबुटीसहित प्राकृतिक स्रोत साधनहरू हडप्दै आएको छ । एकातिर भारतीयहरूलाई निर्बाध रूपमा नागरिकता दिएर जनसङ्ख्या अतिक्रमण गर्दै आउने काम भएको छ भने अर्कोतिर मधेस तराई सहितका विभिन्न ठाउँमा सच्चा नेपालीहरूलाई अझै पनि नागरिकता प्रदान गरिएको छैन । यसका साथै भारतीय विस्तारवादले नेपालको राष्ट्रिय सुरक्षा र परराष्ट्र मामिलामा निरन्तर हस्तक्षेप गर्दै आएको छ । यहाँनेर विशेष ध्यान दिनुपर्ने कुरा के छ भने उक्त सबै हस्तक्षेपको प्रतिवाद गर्नुको सट्टा नेपालको दलाल सरकार भारतीय शासक वर्गका अगाडि लम्पसार परेर झुकै आएको छ ।

देशमा लोकतन्त्रको स्थिति पनि अत्यन्तै नाजुक छ । आज देशमा जुन लोकतन्त्र छ, त्यो जनताको नभई मुठ्ठीभर दलाल तथा नोकरशाही पुँजीपति एवम् सामन्त वर्गको लोकतन्त्र हो । मजदुर, सुकुम्बासी, कर्मैया, हरुवा, चरवा, हली गोठाला लगायतका गरीब एवम् विपन्न वर्ग र किसान, महिला, दलित, जनजाति, मधेशी, मुस्लिम सहितका विशाल बहुसङ्ख्यक जनसमुदायले लोकतन्त्रको वास्तविक अनुभूति गर्नुपाएका छैनन् । यहाँ सङ्घीयताको कुरा गरिन्छ, तर पहिचानलाई गायब पारिएको छ । महिलाहरूको अस्मितामाथि निकै खेलवाड गरिदै आएको छ, बालिका तथा किशोरीहरू तिब्र गतिमा निकृष्ट बलात्कार एवम् जघन्य हत्याका शिकार बन्दै आएका छन् । दोषीहरूमाथि कडा कारवाही हुन सकेको छैन । दलितहरूमाथि विभेद र छुवाछुतका समस्या कायमै छन् । संविधान बनाउने र विधेयक ल्याउने काममा कथित ठूला पार्टीका कथित ठूला नेताहरूको हैकम चल्दै आएको यथार्थ हामीले भोग्दै बेहोर्दै आएका छौं । संसदीय लोकतन्त्रमा स्वतन्त्रता र समानताका गफ त खुबै चल्ने गर्दछन्, परन्तु जनताले तिनको उपभोग गर्न पाउँदैनन् । आर्थिक समानता त संसदीय व्यवस्थामा असंभव नै छ । जनताको आन्दोलन गर्ने अधिकारलाई खोस्दै लग्ने र निषेधित क्षेत्र बढाउँदै जाने काम गरिएको छ । जनताको अभिव्यक्ति स्वतन्त्रता, प्राज्ञिक स्वतन्त्रता र पत्रकारहरूका अधिकारहरूमाथि अड्कुश लगाउने कानून बनाइएका छन् । आन्दोलनकारी पार्टी, शक्ति र संस्थाहरूमाथि दमन र गिरफ्तार गर्ने

प्रक्रिया बढ्दै गएको छ । अदालतद्वारा रिहा गरिने र प्रशासनद्वारा पकडिने प्रक्रियालाई हेर्दा जनयुद्धकालमा माओवादी योद्धाहरुमाथि हुने दुर्व्यवहारको ताजा सम्झना हुन थालेको छ ।

अर्थतन्त्र र जनजीविकाका समस्या निकै भयावह बन्दै गएका छन् । सर्वसाधारण जनतामाथि कथित वाम सरकारले धान्नै नसक्ने करको भारी बोकाउँदै गएको छ । महङ्गी र मूल्यवृद्धिले मजदुर, विपन्न, निमुखा वर्ग र उत्पीडित जनताको ढाड सेकिएको छ । सुकुम्बासी, हली गोठाला, हरुवा-चरुवाका साथै मुक्त भनिएका कर्मैयाँहरुले न जमिन न रोजगारी केही पनि पाएका छैनन् । देश अझै निर्वाहमुखी अर्थतन्त्रको पीडामा छटपटाइरहेको छ र जोताहा किसानको अवस्था अझै पनि दयनीय छ । अझ पनि एकातिर सामन्त वा उच्चवर्गको हातमा धेरै जमिन छ भने अर्कोतिर वास्तविक जोताहाहरुको हातमा निकै कम जमिन छ । भूखण्डीकरण र भूमाफिया विचौलियाहरुको विगबिगी बढ्दै गएको छ । देशमा एकातिर दलाल तथा नोकारशाही पुँजीपति एवम् सामन्त वर्गकै वर्चस्व छ भने अर्कोतिर राष्ट्रिय अर्थतन्त्रको विकासमा गम्भीर अवरोध पैदा भएको छ । देशको अर्थतन्त्र साम्राज्यवादी भूमण्डलीकरण र निजीकरणको कब्जामा रहेको छ । प्राकृतिक स्रोत साधन र व्यापारको क्षेत्रमा भारतीय विस्तारवादको हैकम बढ्दै गएको छ । देशले झण्डै चौध खर्ब जतिको व्यापार घाटा भोग्नु परेको छ । मानवीय स्रोत साधनको एक तिहाई हिस्सा रोजगारीका लागि विदेशिएको छ र जमिन बाँभो पल्टिँदै गएको छ । राज्य कृषिक्षेत्रलाई आवश्यक अनुदान दिने, कृषिको व्यवसायीकरण तथा आधुनिकीकरण गर्ने र कृषिजन्य उद्योगहरुको स्थापना गर्ने कामबाट पन्छिँदै गएको छ । बहुराष्ट्रिय कम्पनीहरुको लगानी बढ्दै र पुँजी पलायन हुँदै गइरहेको छ । शिक्षा र स्वास्थ्य क्षेत्र निजीकरण र व्यापारीकरणको पीडामा छटपटाइरहेका छन् । देशमा भ्रष्टाचार तीव्र वेगमा बढ्दै गइरहेको छ । प्राकृतिक स्रोतसाधन, मानवीय स्रोतसाधन तथा पुँजीको पलायन, चर्को वैदेशिक ऋणभार, व्यापारघाटा र स्वतन्त्र राष्ट्रिय उद्योगधन्दाको अभाव यी सबैको परिणाम अब सिङ्गो नेपाल भिखमङ्गा देशमा परिणत हुन थालेको छ ।

सामान्यतः नेपाली जनताले लामो समयदेखि उठाउँदै आएका र विशेषतः महान् जनयुद्धको प्रक्रियामा नयाँ जनवादी राज्यसत्ताको स्थापनाका लागि उठाएका राष्ट्रियता, जनतन्त्र तथा जनजीविकासित सम्बन्धित मागहरु अझै जुँका त्पुँ बाँकी छन् । विभिन्न जनआन्दोलन र जनयुद्धको प्रक्रियामा सहादत प्राप्त योद्धाहरुका परिवारजनले उठाउँदै आएका मागहरु अझै पूरा भएका छैनन् । उक्त सङ्घर्षहरुमा राज्यद्वारा बेपत्ता पारिएका योद्धाहरुको खोजी, सार्वजनिकीकरण र उनीहरुका परिवारजनले राखेका मागहरु अझै बाँकी छन् । सत्य निरूपण तथा मेलमिलाप आयोग आवश्यक कानून र आर्थिक सहयोगको अभावमा थला परेर बसेको छ । घाइते अपाङ्ग योद्धाहरु अझै ठूलो पीडामा छन् र उनीहरुका शरीरबाट अझै गोली र छुराहरु निकाल्न बाँकी नै छ । जनमुक्ति सेनाका कैयौँ योद्धाहरुलाई बहिर्गमितको आरोप लगाइएको छ र उनीहरुका जायज मागहरुको अझै सम्बोधन गरिएको छैन । राज्यसत्ता पश्चगामी वर्गकै हातमा छ र राजनीतिले संसदीय व्यवस्थाकै पुरानो चक्रमा फन्को मारिरहेको छ । यी सबै कुराबाट के स्पष्ट हुन्छ भने देशमा अझै शान्तिप्रक्रियाको स्थापना हुन सकेको छैन र भावी जनआन्दोलन तथा क्रान्तिको अन्तरवस्तु एवम् बीजाङ्कुरहरु यिनै माग तथा समस्याहरुको गर्भमा सन्निहित रहेका छन् ।

यसका साथै, रोजगारीका लागि विदेशिएका झण्डै एक करोड जति नेपाली जनताका समस्या पनि निकै दर्दनाक छन् । उनीहरु देश र विदेशका दलाल र उत्पीडकहरुबाट ठगी, शोषण, उत्पीडन, दमन र यातनाका शिकार हुँदै आएका छन् र प्रतिदिन नेपालमा लाशहरुको ओइरो लाग्ने गरेको छ । गोर्खा भर्तीकेन्द्र अन्तर्गत ब्रिटिश तथा भारतीय सेनामा गएका नेपालीहरुले बगाएको रगत पसिनाको कदर गर्ने र समानताका आधारमा तलब-भत्ता दिने काममा लापर्वाही भएको छ । केही समय यता ब्रिटिश गोर्खा भूतपूर्व सैनिक संघ (बिगोसो) ले असमानता र विभेदको विरोध लगायतका विभिन्न मागहरु राखी शान्तिपूर्ण रूपमा सङ्घर्ष गर्दै आएको छ र यसबारे पनि खासै ध्यान दिइएको छैन ।

देश, जनता र क्रान्तिप्रति गम्भीर विश्वासघात गर्दै ऐतिहासिक भ्रूपा विद्रोह र महान् जनयुद्धको ब्याज खाएर कथित वाम तथा कम्युनिस्ट नाममा सरकारमा आसीन नेताहरु अहिले शोषित पीडित जनसमुदायका सामु “समृद्ध नेपाल र सुखी नेपाली”को गफास्टक तथा जादुमयी नारा पस्कदै र दुईतिहाई बहुमतको दम्भ प्रदर्शन गर्दै आफूलाई इतिहासका सबैभन्दा बलवान् र अजम्मरी शक्तिका रूपमा पेश गरिरहेका छन् । के दलाल तथा नोकरशाही पुँजीपति एवम् सामन्तवर्गका स्वार्थहरुको प्रतिनिधित्व र साम्राज्यवाद तथा विस्तारवादको दलाली गर्ने तत्वहरुले देशको राष्ट्रिय स्वाधीनता, जनताको जनतन्त्र र जनजीविकाका समस्याहरुको समाधान गर्न सक्छन् ? कदापि सक्तैनन्, सकिरहेका छैनन् । तसर्थ, यस प्रकारको जटिल स्थितिमा हामीले देश र जनताको हित र मुक्तिको निम्ति गम्भीरतापूर्वक सोच र आवश्यक पाइला चाल्न नितान्त जरुरी भएको छ ।

परिवर्तनप्रेमी जनसमुदाय,

वास्तविक अर्थमा हामीले चाहेको परिवर्तन मात्रात्मक मात्र नभई मुख्यतः गुणात्मक परिवर्तन हो । तसर्थ, १) साम्राज्यवादी तथा विस्तारवादी उत्पीडन एवम् हस्तक्षेपको अन्त्य, सन् १९५० लगायत जलस्रोत तथा ऊर्जासहितका क्षेत्रमा भएका सबै असमान सन्धि, सम्झौता तथा सहमतिको खारेजी, सीमा अतिक्रमण तथा जनसाङ्ख्यिक अतिक्रमणको अन्त्य र देशको राष्ट्रिय स्वाधीनताको रक्षा, २) मजदुर तथा भूमिहीन एवम् गरीब विपन्न वर्ग, किसान, महिला, दलित, जनजाति, मधेसी, मुस्लिमसहितका उत्पीडित जनसमुदायका हक, हित तथा अधिकारको प्राप्ति, पहिचानसहितको सङ्घीयता, खाद्य सम्प्रभुता, रोजगारी, आवास, शिक्षा तथा स्वास्थ्य क्षेत्रमा मौलिक हकको वास्तविक कार्यान्वयन, ३) मजदुरहरुको समुचित तलब बृद्धि, बेरोजगारहरुको रोजगारीको व्यवस्था वा रोजगारी भत्ता, सामन्ती भूस्वामित्वका सबै अवशेषहरुको अन्त्य तथा भूमिहीनहरुमा जमिनको वितरण एवम् भूमिको राष्ट्रियकरण, शिक्षा तथा स्वास्थ्यको सरकारीकरण र स्वतन्त्र राष्ट्रिय अर्थतन्त्रको निर्माण र ४) बलात्कार, भ्रष्टाचार, महङ्गी, तस्करी, कमिसनखोरी आदिको नियन्त्रण तथा अन्त्यलगायत जनताका तात्कालिक तथा दीर्घकालीन मागहरुको परिपूर्तिका लागि सङ्घर्ष अनिवार्य बन्न गएको छ । अन्ततः यसै प्रक्रियामा सङ्घीय जनगणतन्त्रको स्थापना गरी नयाँ जनवादी क्रान्तिलाई पूर्णता दिन र वैज्ञानिक समाजवादतर्फ अगाडि बढ्न सकिन्छ । यही नै आजको हाम्रो मूल दायित्व हो ।

अन्तमा, हामी देशको वर्तमान परिस्थिति र आजको हाम्रो दायित्वलाई गम्भीरतापूर्वक चिन्तन, मनन र आत्मसात गरी सर्वहारा वर्ग र उत्पीडित जनसमुदाय एकताबद्ध भई सामन्ती ब्राह्मणवाद, पितृसत्तावाद, साम्राज्यवाद तथा विस्तारवादका विरुद्ध सङ्घर्षको तयारीमा लामबद्ध हुनका लागि हामी आम जनसमुदायका नाममा विशेष हार्दिक अपील गर्दछौं ।

- मार्क्सवाद- लेनिनवाद- माओवाद- जिन्दावाद !
- मजदुर वर्ग तथा उत्पीडित जनसमुदाय - एक होऔं !
- नयाँ जनवाद- जिन्दावाद !
- दलाल तथा नोकरशाही पुँजीवादको अन्त्य गरौं !
- सामन्तवाद, साम्राज्यवाद, विस्तारवाद- मुर्दावाद !
- दक्षिणपंथी संशोधनवाद- मुर्दावाद !
- देशको राष्ट्रिय स्वाधीनताको रक्षा गरौं !
- वीर सहिदहरु - अमर रहून् !

मिति : २०७५ असोज

नेपाल कम्युनिस्ट पार्टी (क्रान्तिकारी माओवादी)
केन्द्रीय कार्यालय, बुद्धनगर